

**[Bendix.]**

på verdens træskhed, som vi er nu, så havde vi altså . . .“ (*Afbrydelse af formanden*).

Formanden korrigerer mig og siger, at strengt taget må jeg ikke citere fra dette føreløbige referat, og jeg beder formanden undskylde. Men må jeg færdiggøre citatet, da jeg nu er i gang med det?

**Formanden:**

Ja, ja, da det nu er sket.

**Bendix (KF):**

Videre sagde altså hr. Morten Lange:

„Se, hvis vi nu havde været lige så kloge på verdens træskhed, som vi er nu, så havde vi altså lavet nogle mekanismer for 5-6 år siden. Det havde virket på produktionen i dag. Så havde vi jo altså været vældig kloge.“

Hr. Morten Lange, hvad ligger der egentlig i disse formuleringer? Er det ensbetydende med, at vi i fællesskab kan forhandle os frem til en måde at lave disse adgangsreguleringer på, så vi på den måde kan møde verdens træskhed med forstand?

**Ingolf Knudsen (CD):**

Jeg vil også i mit indlæg begynde med hr. Morten Lange. Hr. Morten Langes indlæg her i dag mindede mig om den muntre konfirmands muntre selskabstale, helt blottet for indhold, uden antydning af alvorlige overvejelser med hensyn til den fremtidige uddannelsesstruktur, ligesom talen var fuld af selvmodsigelser. Da vi ikke må citere her, kan jeg kun bede interesserede om senere at finde talen frem i fortryk eller senere tryk og konstatere dette ved gennemlæsning.

Men jeg kan da sige, at hr. Morten Lange i sin indledning var inde på nogle ting, som jeg havde sagt, og bl. a. ironiserede over, at jeg antydede, at det var væsentligt for vore uddannelser, at der blev formuleret en målsætning for disse. Senere i sin tale kom hr. Morten Lange ind på, at hvis man mødte nogen, som ville tale med én om basisuddannelser, så skulle man se på vedkommende og sige: hvad er formålet, og hvad er indholdet? Og hvis det ikke netop i denne forbindelse var en formålsformulering, hr. Morten Lange efterlyste, så ved jeg ikke rigtig, hvordan jeg skal opfatte det, der blev sagt.

Det kan selvfølgelig være på sin plads at få hold på, hvad man mener, når man taler om en målsætning, og det kan da være meget rimeligt, at jeg her giver min egen formulering af en sådan. Det er nu ikke helt rigtigt, at det er min egen, jeg må henholde mig til, hvad andre har sagt om det, men det er noget, jeg er enig i, og min kilde er professor Erik Johnsen og hr. Børge Johansen, som i Erhvervsøkonomisk Tidsskrift om langtidsplanlægning giver følgende formulering af en målsætning:

„En eksakt formulering af et kompleks bestående af realistiske og operationelle delmål, der udtrykker ønskerne hos et flertal af interesserede . . . . .“

Ud fra det udgangspunkt, jeg har taget, er interesserede altså i dette tilfælde samfundet, og det er repræsenteret her i denne sal.

Fru Ritt Bjerregaard var inde på, at socialdemokratiet mener, at styrelsesloven ikke skal ændres igen. Fru Ritt Bjerregaard efterlyste, at nye partier også anerkender det arbejde, der er foregået her på stedet. Det er da rimeligt, at man anerkender arbejdet, men jeg synes, det må være lige så rimeligt, at man, hvis man erkender, at det arbejde, der er udført, ikke synes at være godt nok eller oven i købet, hvad nogle antyder, skadeligt, så allerede på nuværende tidspunkt standser op og ser på det, inden det, som man har sat i gang, eventuelt forvolder mere skade, end der er sket.

Fru Ritt Bjerregaard antyder, at jeg ikke skulle have sat mig ind i materialet, når jeg kan påstå, at måldebatten og debatten i folketinget i det hele taget ikke har koncentreret sig nok om, hvad vi vil med vore uddannelser. Jeg må indrømme, at det har jeg ikke kunnet finde ret mange steder. Jeg har i hvert fald aldrig set en formulering af politikernes klare stillingtagen til det, man sætter i gang. Hvad er f. eks. målformuleringen for vore videregående uddannelser? Hvad vil vi med dem? Hvem træffer bestemmelserne om studiernes indhold? Det kunne jeg godt sige en del om. Og hvilke politiske beslutninger lå f. eks. til grund for starten af Roskilde universitetscenter? Der forelå nogle generelle beslutninger, men i hvert fald ikke nogen beslutninger om mål og indhold.

Hr. K. Helveg Petersen medgav mig,